

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **1/ J. H.**, nar. X., bytom S., **2/ S. L.**, nar. X., bytom G., **3/ J. L.**, nar. X., bytom G., **4/ I. B. J.**, nar. X., bytom P., **5/ M. S.**, nar. X., bytom S., **6/ I. L.**, nar. X., bytom G., **7/ J. L.**, nar. X., bytom N., **8/ M. Ž.**, nar. X., bytom Š., **9/ I. Z. Ž.**, nar. X., bytom R., **10/ I. P. J.**, nar. X., bytom N., **11/ T. B.**, nar. X., bytom K., **12/ V. Z.**, nar. X., bytom P., **13/ J. L.**, nar. X., bytom K., **14/ J. Š.**, nar. X., bytom N., **15/ M. E.**, nar. X., bytom V., **16/ E. P.**, nar. X., bytom Š., **17/ B. M.**, nar. X., bytom N., **18/ A. L.**, nar. X., bytom Š., **19/ O. V.**, nar. X., bytom M., **20/ M. S.**, nar. X., bytom Ď., **21/ M. S.**, nar. X., P., **22/ J. S.**, nar. X., bytom G., žalobcovia 1/ až 22/ právne zastúpení advokátom JUDr. Danielom Janšom, Horná 2, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: **Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov**, so sídlom Námestie Ľ. Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica (právny nástupca Obvodného pozemkového úradu v Banskej Bystrici), za účasti: **1/ ZO SZZ 17-53 Nad Tunelom C+D Banská Bystrica**, v zast. P. M. T., K. a P. Č., G., **2/ Slovenský pozemkový fond**, Regionálny odbor Banská Bystrica, so sídlom Skuteckého 21, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2013/00310-3 zo dňa 25.09.2013, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici 23S/326/2013-71 zo dňa 04.06.2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/326/2013-71 zo dňa 04.06.2014 **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Predmet konania

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol návrh žalobcov na prerušenie konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2013/00310-3 zo dňa 25.09.2013, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Obvodného pozemkového úradu v Banskej Bystrici, odbor prvostupňového rozhodovania, č. OP/2013/001332-29/C zo dňa 11.06.2013 o nevyhovení námietkam žalobcov proti výpisom z úvodných podkladov v záhradkovej osade Banská Bystrica - Nad Tunelom C+D (č. 17-53) podľa § 9 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 64/1997 Z. z.“).

Krajský súd návrh na prerušenie konania nepovažoval za dôvodný. Konštatoval, že nezistil dôvody, pre ktoré by musel prerušiť predmetné konanie (§ 109 ods. 1 O.s.p.) a dodal, že sa najmä zaoberal podnetom žalobcov na prerušenie konania z dôvodu § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., pričom dospel k záveru, že k tomu neboli naplnené zákonné predpoklady uvedeného ustanovenia.

Poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, najmä na nález PL. ÚS 17/2000 zo dňa 30.05.2001 (uverejnený v Zbierke zákonov SR, čiastka 94, pod č. 224/2001) vydaný v konaní o návrhu 35 poslancov NR SR na vyslovenie nesúlady § 3 ods. 1 až 5 a § 4 zák.č. 64/1997 Z. z. s článkom 20 odsek 1 a 4 v spojení s článkom 1 Ústavy SR, s článkom 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 2 ods. 2 a § 7 ods. 1 zák.č. 64/1997 Z. z. s článkom 1 Ústavy SR, § 11 ods. 1 a 3 až 8 zák.č. 64/1997 Z. z. s článkom 20 odsek 4 v spojení s článkom 1 Ústavy SR, ako aj s článkom 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a o návrhu Generálneho prokurátora SR na vyslovenie nesúlady § 2 ods. 1, § 3 ods. 3 písm. a/, § 7 ods. 1 až 3, § 8 ods. 4, § 9 ods. 3 prvá veta, ods. 4, § 10 ods. 3 písm. b/, ods. 4, § 11 ods. 3 až 8, § 13 ods. 4, § 14 a § 17 ods. 3 zák.č. 64/1997 Z. z. s článkom 12 odsek 1 prvá veta, odsek 2, článkom 13 odsek 4, článkom 20 odsek 1 až 4 a s článkom 46 odsek 1 Ústavy SR. V uvedenom náleze súd rozhodol, že len ustanovenie § 17 ods. 3 zák.č. 64/1997 Z. z. nie je v súlade s článkom 12 ods. 2. článkom 13 odsek 4, článkom 20 odsek 1 a 4 Ústavy SR, avšak vo zvyšku návrhu Generálneho prokurátora SR a celému návrhu poslancov NR SR nevyhovel.

Ďalej krajský súd poukázal i na uznesenie Ústavného súdu I. ÚS 7/2010-19 zo dňa 20.01.2010, ktorým odmietol sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť. Ústavný súd uviedol, že sťažovateľka namietala aj zásah do jej základných práv v dôsledku porušenia článku 20 odsek 4 Ústavy SR tvrdiac, že prospech z vyvlastnenia má len úzka skupina osôb, v podstate mali byť uspokojované len individuálne potreby tejto malej skupiny ľudí. Podstatná časť sťažnostných námietok bola spojená s úvahami o ústavnosti zákona o záhradkových osadách, resp. jeho príslušných ustanovení, ktoré sťažovateľka považovala za nesúladne s Ústavou, Dohovorom a Dodatkovým protokolom. Ústavný súd v odôvodnení uznesenia podotkol, že súlad sťažovateľkou namietaných ustanovení zák. č. 64/1997 Z. z. s Ústavou a Dodatkovým protokolom už posudzoval v konaní o súlade právnych predpisov a vo veci aj meritórne rozhodol Nálezom z 30.05.2001 sp. zn. PL. ÚS 17/2000.

Súd dospel k záveru, že nie je daný nesúlad ustanovenia § 7 a § 8 s článkom 20 odsek 4 Ústavy SR ani po novelizovaní zák. č. 64/1997 Z. z. zákonom č. 57/2011 Z. z. s účinnosťou od 01.04.2011. Zákon bol novelizovaný v dôsledku výkonu rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice v. Slovenská republika zo dňa 27.11.2007. Novelou zákona sa v podstate sledovalo zabezpečiť, aby sa za prevod vlastníckeho práva k pozemkom poskytovala náhrada, ktorej výška je v primeranom vzťahu k trhovej cene majetku ku dňu prevodu, ako to vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 57/2011 Z. z., v ktorej sa odkazuje aj na Vyhl. č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov, podľa ktorej sa exaktne určuje výška peňažnej náhrady za pozemky v zriadenej záhradkovej osade, pričom sa zohľadňuje aj stav pozemku v čase zániku práva užívania pôvodného vlastníka. Príslušná novela v danom prípade vytvorila priestor pre skutočnú náhradu za odnímané pozemky a zároveň vytvorila i priestor pre ochranu vlastníckeho práva. Novelizovaný zákon bol teda priaznivejší pre vlastníkov. Krajský súd na základe uvedeného konštatoval, že ak v zmysle nálezu Ústavného súdu nebol zistený nesúlad namietaných ustanovení zák. č. 64/1997 Z. z. s článkom 20 odsek 4 Ústavy SR pred novelou, potom neexistuje ich nesúlad ani po novelizácii zákona.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcov

Proti tomuto uzneseniu podali žalobcovia odvolanie a žiadali ho zmeniť tak, že súd konanie preruší.

Žalobcovia síce uznali, že Ústavný súd sa zaoberal súladom niektorých ustanovení zák. č. 64/1997 Z. z. s Ústavou SR, no zároveň tvrdili, že v žiadnom prípade nešlo o identickú otázku. Deklarovaným dôvodom na prerušenie konania z dôvodu zistenia rozporu zák. č. 64/1997 Z. z. s Ústavou SR bola skutočnosť, že sa de facto jedná o vyvlastnenie, no absentuje tu verejný záujem, nedeje sa tak za primeranú náhradu a aplikácia ustanovení zák. č. 64/1997 Z. z. zakladá nerovnosť zákonného obsahu a ochrany vlastníckeho práva, pričom argument, že sa jedná v zmysle zákona vlastne o pozemkové úpravy nijako nemení skutočnosť, že dochádza k procesu odňatia vlastníckeho práva riadneho a zákonného vlastníka veci.

Podľa žalobcov krajským súdom označené rozhodnutia Ústavného súdu síce poskytujú čiastočné stanoviská k tejto problematike, no ich relevancia bola spochybnená rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice v. Slovenská republika, ktorý síce len priamo označil za nezákonnú dovtedajšiu právnu prax posudzovania výšky náhrady, no z jeho odôvodnenia nepriamo vyplýva aj skutočnosť, že zásadne prehodnocuje predchádzajúcu judikatúru Ústavného súdu.

Žalobcovia tvrdili, že pokiaľ bola judikatúra Ústavného súdu zmenená súdom vyššej právnej inštancie, je možné požadovať, aby Ústavný súd opätovne vec posúdil, pričom argumentáciu krajského súdu, že zmenené znenie zákona na základe rozhodnutia ESĽP je výhodnejšie pre žalobcov, je nutné odmietnuť, nakoľko krajský súd nie je v žiadnom prípade oprávnený posudzovať otázku výhodnosti či nevýhodnosti znenia zákona pre tú či onú procesnú stranu, ale výhradne právnu otázku, či je alebo nie je možné, resp. prípustné konanie prerušiť za účelom predloženia veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia žalovaného a účastníka konania 1/

Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu v plnom rozsahu stotožnil so závermi krajského súdu a preto navrhol jeho uznesenie potvrdiť ako vecne správne.

Rovnako sa vyjadrila aj zástupkyňa konajúca v mene účastníka konania 1/.

IV.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenými osobami v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o uznesenie, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nebolo dôvodné.

Podľa § 109 ods. 1 O.s.p. súd konanie preruší, ak

a) účastník stratil spôsobilosť konať pred súdom a nie je zastúpený zástupcom s plnomocenstvom pre celé konanie;

b) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený nešii'. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska,

c) rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenských o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Podľa ods. 2 uvedeného ustanovenie pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak

a) sa účastník nemôže konania zúčastniť pre prekážku trvalejšej povahy alebo preto, že jeho pobyt nie je známy;

b) zákonný zástupca účastníka zomrel alebo stratil spôsobilosť konať pred súdom;

c) prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

V predmetnej právnej veci žalobcovia navrhovali súdu prerušiť konania z dôvodu podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. tvrdiac, že ustanovenia § 7 a 8 zák. č. 64/1997 Z. z. sú v rozpore s čl. 20 ods. 4 Ústavy SR, pričom uvedenú otázku nie je konajúci súd oprávnený vyriešiť.

Odvolací súd po preskúmaní argumentácie súdu prvého stupňa ako aj odvolacích dôvodov žalobcov dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené zákonné predpoklady pre postup krajského súdu podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a neboli dané ani iné dôvody pre prerušenie konania.

Odvolacie dôvody žalobcov boli založené v podstate na tom, že v dôsledku označeného rozhodnutia ESLP videli spochybnenie krajským súdom citovanej judikatúry Ústaveného súdu.

K tejto námietke Najvyšší súd uvádza, že v dôsledku vydania rozsudku ESLP vo veci *Urbárska obec Trenčianske Biskupice v. Slovenská republika* zo dňa 27.11.2007, bola prijatá novela zákona, ktorej podstatou bolo zaistenie poskytovania náhrady pri prevode vlastníckeho práva k pozemkom vo výške v primeranom vzťahu k trhovej cene majetku ku dňu prevodu. Citované rozhodnutie ESLP sa nezaoberalo verejným absenciou verejného záujmu pri „vyvlastnení“ pozemkov. Naopak je nevyhnutné opakovane poukázať na nález Pl. ÚS 17/2000, v ktorom Ústavný súd aj s odkazmi na judikatúru ESLP konštatoval nasledujúce (pričom toto nebolo spochybnené ani samotným ESLP):

‘...Ďalšie ustanovenia, nesúladiť ktorých s ústavou namietali ako navrhovatelia, tak aj generálny prokurátor, sa týkali konania podľa § 7 a nasl. zákona o záhradkových osadách. Keďže v dôsledku tohto konania dochádza k prechodu vlastníckeho práva na doterajšieho užívateľa pozemku v zriadenej záhradkovej osade proti vôli pôvodného vlastníka, toto konanie by podľa ich názoru malo spĺňať ústavné podmienky uvedené v čl. 20 ods. 4 ústavy, t. j. „vyvlastnenie v nevyhnutnej miere, vo verejnom záujme, na základe zákona a za primeranú náhradu“. Obaja účastníci konania pred ústavným súdom argumentovali tým, že v prípade prechodu vlastníckeho práva v dôsledku konania podľa zákona o záhradkových osadách nemožno vôbec hovoriť o verejnom záujme, nakoľko „za verejný záujem podľa čl. 20 ods. 4 ústavy nemožno pokladať ochranu osôb, ktoré nadobudli užívacie práva k majetku podľa právnych predpisov platných v československom socialistickom štáte, ak dôsledkom

priznania ochrany je porušenie práv zaručených vlastníkovi Ústavou Slovenskej republiky“, resp. „za verejný záujem však nemožno považovať záujem na rozšírení vlastníctva jednej skupiny subjektov práva na úkor zúženia vlastníctva inej skupiny subjektov práva, ak účelom takéhoto zásahu má byť uspokojenie rádovo tých istých individuálnych potrieb. Nemožno preto spôsobom označeným v § 7 a nasl. zákona č. 64/1997 Z. z. pri súčasnom zachovaní súladu s ústavou odňať vlastníctvo k pozemkom tvoriacim záhradky ich doterajším vlastníkom len, aby sa ich vlastníkmi stali iné osoby“, v dôsledku čoho „Národná rada SR sa buď vôbec nezaoberala identifikáciou verejného záujmu, kvôli ktorému si postavenie nájomcov pôdy v zriadených záhradkových osadách zaslúži ochranu na úkor obmedzení vlastníkov pôdy v takýchto záhradkových osadách alebo nevedela zistiť relevantný právny záujem. Bez splnenia podmienky, aby prijatá úprava slúžila verejnému záujmu, nemožno zákon označiť za zákon, ktorý je v súlade s čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“...

...Bolo už uvedené, že aj tzv. holé vlastníctvo požíva plnú ústavnú ochranu v tom smere, že v prípade jeho prechodu na iného (a proti vôli pôvodného vlastníka) musia byť splnené dôvody kumulatívne uvedené v čl. 20 ods. 4 ústavy. Jedným z týchto dôvodov je, že k vyvlastneniu musí dôjsť len z dôvodu „verejného záujmu“. Obaja účastníci konania v tejto súvislosti argumentovali tým, že nakoľko v zákone č. 64/1997 Z. z. nemožno žiaden verejný záujem identifikovať, ustanovenia jeho § 7 a nasl. sa dostali (a z tohto dôvodu) do nesúladu s čl. 20 ods. 4 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti považoval za potrebné zdôrazniť, že (a ako už bolo uvedené) konanie podľa § 7 a nasl. zákona o záhradkových osadách tvorí len jedno z konaní o pozemkových úpravách, nakoľko celý systém usporiadania vzťahov v záhradkových osadách je vybudovaný na princípoch pozemkových úprav. Ich účel je upravený v § 19 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, v súlade s ktorým treba pod nimi rozumieť zmeny v usporiadaní pozemkov na určitom území vykonané za účelom vytvorenia pôdne ucelených hospodárskych jednotiek podľa potrieb jednotlivých vlastníkov pôdy s ich súhlasom a podľa celospoločenských požiadaviek na tvorbu krajiny životného prostredia a na investičnú výstavbu, pričom (a v súlade s odsekom 3 toho istého ustanovenia) samotné konanie o pozemkových úpravách upravia zákony národných rád. Takýmto zákonom sa v Slovenskej republike stal zákon Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov, ktorý vo svojom § 2 písm. a) uvádza, že k pozemkovým úpravám možno pristúpiť aj vtedy, „ak je to potrebné

*na usporiadanie vlastníckych a užívacích pomerov a odstránenie prekážok ich výkonu vyvolaných historickým vývojom pred účinnosťou tohto zákona“. Medzi tie konania o pozemkových úpravách, ktoré možno uskutočniť (a z tohto zákonného dôvodu), patrí aj konanie, v ktorom sa vyporiadava vlastníctvo k pozemkom v záhradkových alebo chatových osadách, keďže „v konaní o pozemkových úpravách podľa § 28 pozemkový úrad rozhodne na návrh užívateľov pozemkov v záhradkových alebo chatových osadách zriadených podľa doterajších predpisov, ak sa užívatelia nedohodnú s vlastníkmi inak, že tieto pozemky prechádzajú do vlastníctva užívateľov za náhradu. Doterajším užívateľom týchto pozemkov vzniká nárok na vyrovnanie podľa § 11 s výnimkou, ak ide o pozemky vo vlastníctve štátu, za ktoré patrí finančná náhrada (§ 29 ods. 1 zákona o pozemkových úpravách). O tom, že zákon o záhradkových osadách upravuje jedno z konaní o pozemkových úpravách, ostatne svedčí aj znenie jeho § 1 písm. b), v ktorom sa uvádza, že predmetom jeho úpravy je postup označených subjektov „v konaní o pozemkových úpravách podľa osobitného predpisu na účely vyporiadania vlastníctva k pozemkom v zriadených záhradkových osadách“. Ako konanie podľa osobitného predpisu je v poznámke 1 označené práve konanie podľa § 29 ods. 1 zákona o pozemkových úpravách. Aj v rozprave k vládnemu návrhu tohto zákona jeho predkladateľ jednoznačne uviedol: „Návrh... vytvára procesný rámec na vyporiadanie vlastníctva k pozemkom formou pozemkových úprav, a to pre prípad, že vlastník a záhradkár sa nedohodnú na vyporiadani formou kúpnej zmluvy.“ **V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že verejný záujem, ktorý sa sleduje pozemkovými úpravami, je definovaný v § 1 ods. 1, § 2 zákona o pozemkových úpravách, resp. § 19 ods. 1 zákona o pôde, pričom tento je spoločný pre všetky druhy pozemkových úprav. Na tento verejný záujem je potom možné odkázať aj pri obmedzení (či dokonca zániku) vlastníckeho práva, ku ktorému dochádza (môže dôjsť) v jednotlivých konaniach o pozemkových úpravách proti vôli vlastníka. Na túto skutočnosť ostatne pamätá aj § 19 ods. 2 zákona o pôde, v súlade s ktorým pozemkový úrad rozhoduje o vykonaní pozemkových úprav a v súvislosti s tým o výmene alebo prechode vlastníckych práv, o určení hraníc pozemkov alebo o zriadení, prípadne zrušení vecného bremena k dotknutým pozemkom. Na základe uvedeného považuje ústavný súd za potrebné zdôrazniť, že samotný zákon o záhradkových osadách sa žiadnym spôsobom a v žiadnom rozsahu nedotkol takto zákonom definovaného verejného záujmu na pozemkových úpravách, nakoľko vo svojom § 7 a nasl. len bližšie upravuje jedno z konaní o pozemkových úpravách (ktoré spomína už § 29 ods. 1 zákona o pozemkových úpravách). Žiaden z účastníkov konania pred ústavným súdom však nenapadol neústavnosť žiadneho ustanovenia ani zákona o pôde a ani zákona o pozemkových úpravách (ktoré vo všeobecnosti***

definujú verejný záujem na uskutočnení pozemkových úprav), ale len ustanovenia zákona o záhradkových osadách, ktoré síce upravujú procesné a iné náležitosti jedného z konaní o pozemkových úpravách, ale otázkou verejného záujmu sa osobitne nezaobierajú. Nakoľko z uvedených dôvodov sa ustanovenia § 7 ods. 1 až 3 zákona o záhradkových osadách ani nemohli dostať do nesúladu s čl. 20 ods. 4 ústavy, nebolo možné vyhovieť tejto časti návrhu navrhovateľov. Nakoľko ustanovenia § 7 ods. 1 až 3 zákona o záhradkových osadách neboli v žiadnej príčinnej súvislosti ani s čl. 20 ods. 1 ústavy (rovnaký zákonný obsah vlastníckeho práva), nebolo možné vyhovieť návrhom (skupiny poslancov a generálneho prokurátora) ani v časti požadujúcej ich nesúlad s týmto ustanovením ústavy...'

Odvolaací súd sa preto nestotožnil s námietkami žalobcov, pretože otázka verejného záujmu podľa čl. 20 ods 4 Ústavy už bola riešená v citovanom náleze a doposiaľ nebola v tejto časti daná judikatúra spochybnená a to ani rozhodnutiami ESLP. Preto aj podľa názoru odvolacieho súdu nebol daný dôvod na prerušenie konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nepovažoval odvolacie dôvody žalobcov za relevantné a preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 1. decembra 2015

JUDr. Elena Berthotyová PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová